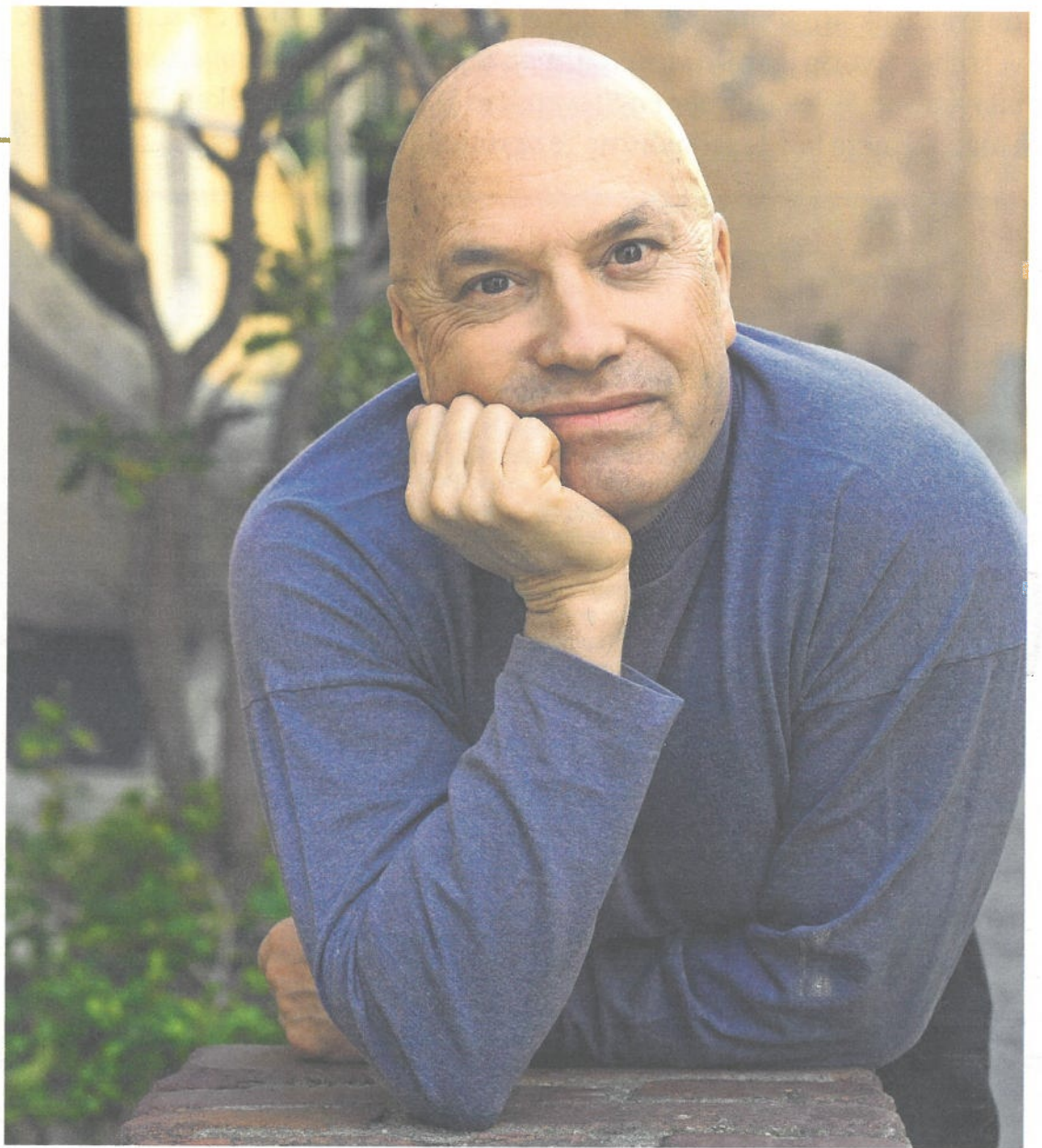

ACHTERKRANT MET MARCO BEASLEY
BIO

Marco Beasley (1957) werd geboren in Portici, nabij Napels. Hij studeerde muziek aan de universiteit van Bologna. Daarna begon meteen zijn actieve concertloopbaan als zanger, acteur en schrijver. Bij het maken van muziek in confrontatie met poëzie en literatuur straalt hij een *joie de vivre* uit. Zijn stijl en aanpak oogsten de nodige lof bij een steeds breder publiek. Veel van zijn opnames zijn gemaakt met het ensemble *Accordone* dat hij met Guido Morini en Stefano Rocco in 1984 oprichtte. In 2014 verliet hij die groep om een eigen weg te kunnen gaan en met zijn stem intieme en contemplatieve verhalen te kunnen vertellen zoals op de cd's *Il Racconto di Mezzanotte*, *Le Strade del Cuore* en *Catari, Maggio, l'Ammore*.

“Het leven is een dans waartoe we allen worden uitgenodigd, zonder maskers, zonder kostuums en dit voor zolang het duurt”, mijmert Marco Beasley.
© Priska Ketterer

Muziek is goddelijk

De Italiaanse renaissancezanger Marco Beasley is vooral bekend als minnezanger. Toch ervaren velen tijdens zijn voorstellingen een mystiek gevoel. Hijzelf ziet muziek vooral als een leerschool die discipline en verdieping vereist. Beasleys repertoire bestaat voornamelijk uit oude Italiaanse muziek die hij voedt door zijn unieke stem en zijn gevoel voor inhoud en verhaal.

Veerle Deknopper

t elkens opnieuw voel ik de energie om verhalen te vertellen en er nieuwe te ontdekken. Zo is er het gedicht *Ithaka* van Konstantínos Petros Kaváfis waarin het onderwerp zijn wordt beschreven, vol dromen en met vele ontmoetingen en vaarwels. Ook de muzikant is altijd op zoek naar de ideale haven, die meestal het hart blijkt te zijn.

Geschiedenis

Als zanger wijd ik mij aan het vertellen van verhalen, want achter elk lied schuilt een interessante achtergrond, ongeacht de periode waaruit het afkomstig is. Ik hou van wat men de ‘oude’ muziek noemt, omdat het daarbij niet zomaar om het verhaal gaat maar om geschiedenis. Geschiedenis vertelt het verhaal van ons verleden. Zonder verleden zouden er in het heden geen levensverhalen en ervaringen zijn om te delen. De bezieling van die ervaringen is het mooiste om te vertellen. Het is goed dat te beseffen want ooit zullen we zelf geschiedenis zijn.

De samenwerking met *Constantinople* – een ensemble dat muziek met oriëntaalse invloeden brengt – opent poorten naar een voedende dialoog tussen verschillende culturen. Ons gezamenlijke programma *De Poort naar het Oosten* draagt al zijn betekenis in de titel zelf. Het nodigt uit tot luisteren naar muziek, afkomstig uit de mediterrane wereld, die wieg van grote

beschavingen. Door het gebruik van meerdere vocale technieken – vanuit verschillende geografische en culturele achtergronden – wordt binnen dat programma het verschil tussen oost en west weergegeven. De Perzische zanger brengt soefgezangen in combinatie met het oude Italiaanse repertoire dat ik zing. De muzikanten combineren westerse strijkinstrumenten met oosterse tokkelinstrumenten. Die mix van stemmen en instrumentale klanken belichaamt een culturele dialoog. De rode draad van het programma werd ontleend aan delen uit de tekst van het epos *Jeruzalem Bevrijd* van Torquato Tasso (1544-1595, *nvdv*). Dat verhaal werd op muziek gezet in *Il Combattimento di Tancredi e Clorinda* door Claudio Monteverdi (1567-1643, *nvdv*) en gaat over de nutteloosheid van een oorlog tussen religies. De liefde wordt het eerste slachtoffer van het conflict. Het is een verhaal dat een eenvoudige en onweerlegbare waarheid bevat: zonder liefde kan de mensheid niet voortbestaan.

Het sublieme

Muziek is de uiting van gevoelens en draagt daarom het goddelijke in zich. Ze is ondoorgrondelijk. Het is een universele taal en je hoeft niet gelovig te zijn om er de emotieve kracht van te ervaren. Muziek is tegenwoordig een haast alledaags fenomeen waarvan we ons amper bewust zijn, maar wanneer we een stuk

horen dat ons bijzonder raakt, merken we de aanwezigheid van dat goddelijke meteen – wij die in onze westerse maatschappij meer gericht zijn op de tastbaarheid van het ‘alles en wel meteen’. Het is mooi ons zo te laten aangrijpen door die plotselinge emotie, het sublieme dat ons vervult. Een emotie die van ver komt, want al in de eerste eeuw schreef Longinus in zijn traktaat *Over het sublieme*: ‘Onze ziel verheft zich, onwillekeurig, door wat werkelijk subliem is. Ze neemt een hoge vlucht en wordt van vreugde en trots vervuld, alsof ze wat ze hoorde zelf heeft gemaakt’.

Ik geloof dat we op zoek moeten naar een innerlijke stilte die ons beter doet begrijpen wat er om ons heen gebeurt. Voor mij, als zanger geboren en getogen in het Westen, brengt het verklanken van een gregoriaanse zang – de tijd ervoor nemen, de ervaring van het perfecte samengaan van tekst en melodie – momenten van intense reflectie. Dat is voor ieder toegankelijk, ongeacht of je ongelovig bent of verbonden met het heilige.

Dans van het leven

De *Passacaglia della Vita* is een muziekvorm die veel creatieve aanknopingspunten toelaat. Door het repetitieve karakter ontstaat er een grote ruimte voor vocale en instrumentale improvisatie. Een Italiaanse componist uit de zestiende eeuw koos de verzen van het boek *Job* voor zijn *passacaglia*. Zo oversteeg hij het louter muzikale. Die wonderbaarlijk doeltreffende en nog altijd actuele tekst is een eenvoudig *memento mori*, met veel gratie gebracht. Het is een *danse macabre* die toch niets duisters heeft en die ons behoorlijk doet reflecteren op het eigen bestaan. In de dans van ons dagelijkse leven wordt het op een zeker moment noodzakelijk toe te geven aan de verleiding een pauze te nemen om te reflecteren, een moment waarop we ons afvragen wie we zijn en wie we zouden willen zijn. Het is in dat stilstaan en nadenken dat vaak nieuwe impulsen en levenskracht ontstaan. Het leven is een dans waartoe we allen worden uitgenodigd, zonder maskers, zonder kostuums en dit voor zolang het duurt.” III